ПО ВЕЛИКДЕНЬ!

Тоя великдень го очаквахъ съ особено нетърпение. Азъ по цѣли дни се навъртахъ около мама и следѣхъ нейнитѣ приготовления. Понѣкога дотолкова ѝ досаждахъ, че тя, безъ да ще, замахваше ржка да ме пропжди. Но не за дълго. Следъ малко се завръщахъ пакъ при нея и пакъ започвахъ съ своитѣ безкрайни въпроси. Най-много искахъ да зная, кога ще боядисва яйцата.

— Колко пжти ще ти казвамъ: на велики четвъртъкъ — сопна ми се най-сетне тя.

Разбралъ, че вече и досаждамъ, азъ излѣзохъ на улицата да се похваля на другаритѣ си. Но на улицата никого не намѣрихъ. Може би, сега и тѣ като мене се навъртаха около майкитѣ си и сжщо така имъ досаждаха. И почнахъ да броя на пръсти: вторникъ, срѣда, четвъртъкъ. Днесъ е вторникъ, утре срѣда. . . Още два деня. Ама кога въ четвъртъкъ: сутриньта или вечерьта? И пакъ се затирихъ къмъ мама.

— Мамо, нали въ четвъртъкъ рано, като се съмне?

— Е, стига си ме заявалъ, де! Иди питай баща си — пропжди ме пакъ съ сжщата досада. — Когато купи яйца.

Това стигаше. Азъ веднага хлътнахъ въ дюкяна, решенъ да узная, кога татко ще купи яйца. Но не се решихъ да обѣля и зжбъ. Татко бѣше наведенъ надъ една обувка и съсрѣдоточено набиваше клечки на подметката. Острието на шилото проблѣсва често въ запършената му ржка и като свѣткавица потъваше въ мекия гьонъ.

Татко не ме и забеляза. Не ме забеляза и калфата, който винаги, когато влизахъ, протѣгаше задъ себе си ржка и ме ошипваше по крака. Двамата бързаха и не имъ бѣше нито до закачки нито до приказки. И азъ, като се позавъртѣхъ малко, излѣзохъ отъ дюкяна, решенъ да се вмъкна пакъ, щомъ татко повдигне глава или щомъ рече да продума нѣщо на калфата.

Току-що залепихъ лице на прозореца, изъ невиделица, като захвърлена топка, падна до краката ми моя братовчедъ Бомбата. Азъ се обърнахъ къмъ него съ радостна изненада. Нѣкакъ особено радостенъ ми се стори и той.

— Купихме, една кошница купихме! Сега ги занесоха въ кжщи. Има и патешки.

— Патешки!?